

Αθιάροφο! — Κόψε,
ώ Μοίρα, τὸ τῆμα
πὸν ἔξ' ἀπ' τὸ μῆμα
μὲ δένει! — ἀπόψε,
Χαρά μου, Χαρά! κτλ.

Τὸ τρίτον μέρος τῆς συλλογῆς «Πέθοι καὶ δάκρυκ» οὐτε τίποτε προσθέτει, οὐδὲ καὶ θὰ ἀρχήσει τίποτε ἂν ἔλλειπε· τὸ γνωσίζει καὶ ὁ ποιητής· τὸ πολὺ τυπογραφικὴ ἀπαιτήσεις δικαιολογοῦν τὴν ὑπαρξίαν του· ἄλλαξει καὶ τὸ γλωσσικόν του περιβλημα, ἄλλα αὐτὸ δέν με ἐμποδίζει καθόλου νὰ ἀπολαύσω δύο τρίχ τεμάχια ὅπως τὸ 'Απρόσπτοι καὶ ἐκείνο τὸ ὄποιον ἀργεῖται διὰ τοῦ στίχου:

Εἶμαι, ταὸς ἐρειπωθεὶς, παρθένε, τὸ εἰξένρεις
καὶ τὸ ὄποιον ἐνῷ φύνεται ὅτι ἐκτυλίστεται ἐπάνω
εἰς ιδέαν γνωστὴν ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ Κοπ-
πέ καὶ τοῦ Τέννυστον, λαμβάνει ὅλως ιδικήν του
ἀπόγρωσιν, ὅταν διὰ τὴν ἀγνήν αὔρην, ἥτις μόνη θὰ
δυνηθῇ νὰ τελειώσῃ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ποιητοῦ,
ὑπόσχεται οὗτος τὴν εὐλογίαν τῆς νεκρᾶς του μητρός:
Κ' ἡ μήτηρ μου, περίρρυτος φωτός, θὰ σ' εἰ. λογήσῃ.

'Επειδίνχειν ίσως περισσότερον τοῦδέοντος εἰς τὴν οὐσίαν τῶν Θαρασίμων, πράγμα τὸ ὄποιον διὰ μίκην κριτικὴν περὶ ποιήσεως ζήτησιν θὰ ἔθεωρείτο δευτερεύον, ἐμπρός εἰς τὸ εἰδός καὶ τὴν μορφὴν ἀλλ' εἴ-
πομεν ἀργόμενοι ὅτι ὁ Σημηριώτης εἶναι ποιητής,
καὶ δὲν θὰ ἡτο δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν οὐτε ήμεις οὐτε ἄλλος πιστεύω, ἔργον ποιητικὸν τοῦ ὄποιου τὰ δύο αὐτὰ κύρια στοιχεῖα θὰ ἡταν εἰς τόπον βραχιόνων ἀπόμυετρα, ώστε τὸ ἐν νὰ καταστρέψῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ἄλλο. Ο στίχος, πράγματι τοῦ Σημηριώτη σπουδίων φύνεται μὴ προσκρυμούμενος εἰς τὸ βάθος καὶ τὴν ἐκτασιν τῆς ιδέας του καὶ δύναμις καὶ εὐχέρεια — πρὸ πάντων εὐχέρεια — γραπτηρίζουν τὴν τεχνοτροπίαν του· ἀν τοῦ λείπει, ἄλλα ποιά τι περιτέχνησι, η ὄποια σήμερον, μὲ τὸν φιλονεύσμὸν ποὺ ἀπαιτεῖ καθέα αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις, φύνεται ἀπαραίτητος καὶ ἐπιβεβλημένη αἰσθητοτέρα θὰ ἡτο ἀκόμη καὶ μικρὰ κατάγρηταις ἥπτορεικῆς à la tenorino, εἰς τὴν ὄποιαν ἀκον παρακούρεται ἐνίστε, ἀν δέν μας ἐπέβαλλεν η δικαιοσύνη νὰ ἔνθυμηθῶμεν ὅτι εἰναι τὸ πρώτον ἔργον νέου ποιητοῦ, ο ὄποιος μᾶς ὑπόσχεται πολλά. Ήμεις δυσκόλως δυνάμεθα νὰ συγκρύψωμεν τὴν ὑπερφάνειαν, ποὺ αἰσθηνόμεθα ὅτι μᾶς ἔλχειν η τιμὴ νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὸ δημόσιον ποιητὴν τοῦ ὄποιου ὅλων τὸ μέλλον εἰναι δύσκολον νὰ προεξοφληθῇ μὲ τὰς τολμηροτέρας προφητείας.

I. ΓΡΥΦΑΡΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΜΟΥΑΛΛΑΚΑΤ ΤΟΥ ΑΡΑΒΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΙΜΡ-ΟΥΛ-ΚΑ-Ι-Σ

» Έπει θᾶττον ἦ βράδιον ἀποθανεῖν σε δέον
» ἀπόλαυσον ως σοὶ οἶόν τε τῶν ἱδονῶν τοῦ
[βου.
» Απόλαυσον οὖ μρέσκει σοι
» μέθης δεῖ τερψιθύμου.
» Οὐ μὴν ἄλλα καὶ γυναικῶν κουψῶν μαρμα-
ροδεύκων.
» ξανθῶν τὸν κόμην
» δορά αστροσομοίων,
» Εἴτε κάτω ὅμιατα καλὰ βάλλουσιν αἰδο-
[μόνως,
» εἴτε ἀτενίζουσι πρόδος σὲ μετὰ πολλοῦ τοῦ
[θράσους.

(Ἐκ τοῦ 'Αραβικοῦ).

I. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ (ιατρός).

Σημ. Λι ὑπάρχουσι μοναδικάτε εῖνε ἐπτά. Οι "Α-
ραβεῖς, οἱ ἔξοχοι διακριθέντες εἰς τὰς καλὰς τέχνας, ὃν δὲν
εἶχον ἀγάντος Όλυμπιακούς; καὶ δέρνας ἢ κότινον διὰ τοὺς
Όλυμπιονίκας, εἴχον ἴππατέραν τιμητικὴν θέσιν ἐπὶ τῆς
ἐποίκις ἀνητρώντο τὰ ἔξοχα ποιήματα διασήμων ποιητῶν.
Καὶ ὡνομάζοντα τὰ τραύτης τυγχάνοντα τιμῆς ποιήματα,
μοναδικάτα, ἥτις ἀνηρτημένα. Ερεφον ἐπίσης καὶ τὰ τι-
μητικὸν ὄνομα μονοεδελεμιτάτης ἥτοι κεγρυσσωμένα ὡς
γραχρόμενα μὲ γρυσσή γράμματα. Τοικύτης εξόγιον τιμῆς,
ἔτυγεν δὲ περιπαθῆς φύλατης "Ιμρ-Ούλ-Κάς".

Τὸ ὠρχιότερον ποιημά του, εἶναι ἡ περιγραφὴ ἀρχι-
κῶν ἵππων. Ἀλλ' εἰς τὰς ἀνωτέρω στροφὰς, δὲ ἀραβὶ^κ
ποιητὴς φιλοτρεπεῖ μᾶλλον τὸ ἐλαρρὸν ψοῦ, μὲ τὸ δηπτοῦ τὰς
γρωματίζει. Εγὼ τούλαχιστον γροῦσ, ὅτι δὲ "Ιμρ-Ούλ-
Κάς λέγει ἐδῶ δὲ τι εἶπον καὶ οἱ ἀραβῖοι: Ελληνες: Ο
ἔως δὲν εἴη ταρὰ παιδίον τυγλόρ: καὶ ὅτι τὸ βλέμμα
τῆς ἀγχηπημέτης γυναικὸς, εἴτε αἰδῆ μονείτε θρασύ, φέρει
τὸ ίδιον ἀποτέλεσμα, Εγὼ προσθέτω, δὲν κατόπιν ἔρχε-
ται κακοίος ἔσγιος γειρουργός, δὲν καρδεὶς καὶ ὁ τυφλὸς ἀνα-
θέλεπι καὶ πολλήκις θεωρεῖ τὴν τύφλωσιν ὡς ἐπογήν μα-
κριάν, διότι ίσως δέστρα βλέπει δὲν εἶναι ἐκεῖνη, τὰ δόπον
ώνειροπόληντες μὲ τὰς κλειστοὺς διφθιλησούς του.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

(Ἔδε τερψ. 21 σελ. 165)

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Κενηγετικὸ τραγοῦδι τὰ τρίχ
Βερετικά καὶ τὸ 'Αιοικιάτικο, ποὺ ἀνέτρεψε στὴν
ἀρχὴ γιὰ τὰ καλλίτερα τοῦ Mendelssohn, ὑπάρ-
χουν μέτα στὴ συλλογὴ τῶν «Lieder ohne Wor-